

สัญญาณมรณะ

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

R3003

สัญญาณแห่งมรณะมันจะบอกล่วงหน้า แต่เราก็แก้ไม่ได้ เราก็ต้องตายตามนั้น บางคนก็แก้ได้ถ้าเชื่อฟัง เรื่องกรรมแห่งนิมิตของมรณะ นิมิตแห่งความตาย ถ้าเราเชื่อเราก็แก้ได้ ถ้าเราไม่เชื่อเราก็แก้ไม่ได้ มันอยู่ที่คนเชื่อ

คนไม่เชื่อเรื่องกรรมอย่างนี้ต้องไปตายตามสัญญา เรียกว่า “**สัญญาณแห่งมรณะ**” ต้องตายตามสัญญาณนั้น จะผิดวันประกันพรุ่งไม่ได้แน่ แต่บางอย่างก็ผลัดได้ บางอย่างก็ผลัดไม่ได้ โดยทำนองนี้ มีความหมายมาก ขอให้ญาติโยมฟังกันต่อไป

วันนี้จะเล่าเรื่อง **สัญญาณมรณะ** คือนิมิตของความตายมันจะมาปรากฏแก่คนผู้ตายล่วงหน้าเป็นเวลาถึง ๒ ปี แต่แล้วเขาก็ไม่แก้ของเขา เขาจะต้องตายอย่างนั้นจริง ๆ

คนที่จะกล่าวถึงไม่ใช่อื่นไกลกับอาตมาเลย อาตมามาอยู่ที่นี้เป็นเวลา ๓๒ ปีแล้ว มารับหน้าที่เจ้าอาวาส รักษาการเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ นับตำแหน่งแห่งที่เจ้าอาวาส พ.ศ. ๒๕๐๐ นับได้เป็นเวลานานถึง ๓๐ กว่าปี

มีลูกศิษย์คนหนึ่งรู้จักกันชอบพอกันอย่างดีชื่อ **นายกรู ทรัพย์ทอง** เมื่อก่อนนี้เคยไปด้วยกันที่บ้านตายุ้ง “**ความฝันของลุงยุ้ง**” ที่लगภฏแห่งกรรม ของ ท.เลียงพิบูลย์ไปแล้ว

นายกรูขับรถออกสตินเก่า ๆ ไปบ้านตายุ้ง ตายุ้งนั้นฝันไปว่า เขาจะเอาตัวไป ความนี้ไม่ต้องเล่า เพราะเล่าไปหลายครั้งแล้ว ตายุ้งอยู่ข้างวัดพรหมบุรีนี้เอง นายกรูก็ไปที่บ้านตายุ้งด้วยกัน หลังจากนั้นก็เล่าให้นายกรูฟังว่า

“กฐ์ นี้และนิมิตความตายตายมาแล้ว มะรืนนี้ต้องตายแน่” แล้วก็ตายตามสัญญาที่จริง ๆ อันนี้มีความหมายของวิปัสสนาทั้งสิ้น

ที่เราเข้าใจกัน ผ่เมตตาคฤศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ผ่ส่วนกุศลให้ท้าวเวสสุวรรณ ผ่ส่วนกุศลให้ยมบาล ข้อเท็จจริงไม่ใช่

พระแก้วพระกาฬ คือ กฎแห่งกรรมที่จะต้องตายตามสัญญาพระแก้วพระกาฬเป็นตัวสมมติแต่ตัวด้านนามธรรมคือกฎแห่งกรรมที่จะต้องตายในระยะนั้น พระแก้วพระกาฬมาผลาญชีวิตปลิตชีวิตดวงวิญญาณออกไปอย่างนี้เป็นการสมมติ แต่ตัวกฎของกรรมอันเกิดจากการกระทำนั้นเป็นความจริง ซึ่งเป็นสัญญาณมรณะบอกว่าตัวเองจะต้องตาย ในระยะนั้นทันที

รอเวลาได้ไหม ก็ได้ ถ้าเชื่อ คนเราส่วนมากไม่เชื่อ เหมือนนายกฐ์ ทรัพย์ทอง เป็นต้น จะเล่าเรื่องนายกฐ์ต่อไป

นายกฐ์ เป็นคนมีเงินมีทอง พอสมควร อาชีพแจวเรือจ้างสิงห์บุรี-ไชโย ๑ บาท คนละ ๑ บาท แจวแทบแยะเลย ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มโสด

นายกฐ์แจวเรือจ้างตลอดมาพอสมควรแล้ว อายุย่าง ๒๒-๒๓ ปี บวชเรียนเรียบร้อย ได้ชอบสาวคนหนึ่งเป็นคนจีนชื่อ เจ๊ฮุ้น อยู่ในตลาดบ้านแปง ทางพ่อแม่ของเจ๊ฮุ้นไม่ค่อยพอใจเพราะนายกฐ์เป็นคนไทย คนจีนไม่นิยมรับคนไทยมาเป็นครอบครัว เลยทำให้กฐ์ต้องลำบากใจ ผลสุดท้ายทั้งสองคนได้ทำการค้า ไปเข้าร้านสำหรับค้าขายที่หน้าวัดกลางธนรินทร์ ตลาดบ้านแปง ขายของโชห่วย ขายทุกอย่าง เพราะภรรยาเป็นนักค้าขาย

พอภรรยาเริ่มตั้งครรภ์คนต้น นายกฐ์ก็ลงกรุงเทพฯ ไปซื้อมะพร้าวโดยเรือสินค้า มีเงินอยู่ ๓,๐๐๐ บาท สมัยนั้นมีเรือสี่ล้อดหมู เรือเขี้ยว เรือแดง มาตอนหลังก็เหลือแต่เรือสินค้า

นายกรู เวลานั้นอายุ ๒๔ ปีแล้ว ก็ลงเรือสินค้าไปซื้อ มะพร้าว เครื่องแกง พริก กะปิ หอมกระเทียม ขากลับเรือแล่นถึงจังหวัดอ่างทอง ตอนตี ๑ เรือเกิดชนโขดลุ่ม หนักที่บ้านโพธิ์ทูล

นายกรูนอนข้างห้องเครื่องเอาผ้าใบปิด เพราะเป็นหน้าหนาว เรือล่มไปแล้วก็ ออกไม่ได้ ดิ้นอยู่ข้างห้องเครื่อง คนตายหลายศพ คนที่ตายไม่ใช่ว่ายน้ำไม่เป็น ว่ายน้ำ เป็นแต่ติดผ้าใบและหลับ จึงตาย

นายกรูก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร เหลือวินาทีเดียวก็จะตายแล้ว เลยก็บอกว่า “ข้าพเจ้าขอบวชในพระพุทธศาสนาขอให้ข้าพเจ้ารอดจากความตาย ถ้าวอด ข้าพเจ้าขอบวช” ก็เลยผลุงขึ้นมาได้

พอหลุดลอยขึ้นมาได้ นายกรูก็โล่งใจ มะพร้าวลอยไปหมดไม่มีเหลือ น้ำตาล ปีบก็ละลายน้ำไปหมด

แต่ความจริงแล้วตรงนั้นน้ำก็แค่คอเท่านั้น เรือล่มตายกันได้เพราะมันไปชน โขด มีหัวหาดอยู่ นายท้ายคงจะหลับ ชนแล้วก็คว่ำลงไป คนก็ตายหลายศพอยู่ในห้อง เรือออกไม่ได้ ช่งทับข้าง

สรุปใจความว่า นายกรูขึ้นมาแล้วก็กลับมาถึงบ้าน เงินที่ไปซื้อสินค้า ๓,๐๐๐ บาท หมดเลยไม่มีเหลือ แต่ก็ไม่เคยเล่าให้ใครฟังว่าจะต้องบวช อย่างเราพูดตามศัพท์ ทัวไปเรียกว่า บนนวช

ลูกในครรภ์จะต้องคลอดในปีต่อมา นายกรูอายุ ๒๕ ปี ลูกคลอดออกมาก็เจริญ วยชันษา นายกรูก็ทำมาหากินเรื่อยมาตามอันดับ ไม่ได้บวช เพราะไม่ได้บอกกับคุณ แม่

นายกรูรับพรรับแม่ของตัวมาอยู่ด้วย ต่อมาพอก็ขอลาไปบวช ไปเป็นสมภาร วัดคลองสายบัว จังหวัดลพบุรี อยู่หลังวิทยาลัยครูเทพสตรี บัดนี้ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว

ก็อยู่แต่แม่อยู่ด้วยกันตลอดมา จนลูกสาวคลอดออกมาเมื่ออายุ ๒๔ ปี จะแต่งงานกับ อาจารย์ ร.ร.พิบูลวิทยาลัย จ.ลพบุรี ในวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๗

นายครู ทรัพย์ทองนี้มาเป็นลูกศิษย์อาตมา ขับรถไปกำแพงเพชร ไปเหนือมา ใต้ ไปงานต่าง ๆ ที่วัดอัมพวันยังไม่มีรถ ต้องจ้างรถนายครู ครูมีรถ ๓ คัน รถตู้ ๑ คัน ปิคอัพ ๑ คัน และรถออสตินเก่า ๆ ๑ คัน

อุดม ลูกสาวคนโตนายครูสำเร็จพยาบาล ทำงานที่โรงพยาบาลหญิง กรุงเทพฯ จะแต่งงานปีนี้อายุ ๒๔ ปี นายครูอายุ ๔๘ ปี นายครูเกิดฝน ๓ คืบติด ๆ กัน อาตมาบันทึก มีหลักฐาน มีพยานบุคคลด้วย

คืนแรก ฝันว่า มีเทวดาจะเอาตัวไป ในฝันก็บอกเขาไปว่า “เอาไปทำไมเล่า”

“ไม่ได้ หมดเวลาแล้ว ต้องเอาไป”

นายครูตกใจตื่น วันนั้นอาตมาจะไปกำแพงเพชรเลยไม่ได้ไป ครูไม่ยอมขับรถ

นายครูมาร้องให้ บอก “หลวงพ่อ ผมไปไม่ได้หรอกครับ ผมเสียใจมาก”

“เสียใจเรื่องอะไร เล่าให้ฟังซิ” เขาก็เล่าบอกว่า

“เมื่อคืนฝันร้าย มีนายนิรบาล แต่งตัวผ้าแดง โปกศึรชะมา ๔ คน จะเอาตัวผมไป ดิ่งแขนดิ่งขาใหญ่เลย ผมบอกยังไปไม่ได้ ลูกยังเล็กอยู่” ก็เลยตกใจตื่น เสียใจ วันนั้นอาตมาเสียนานเพราะนายครูไม่ยอมขับรถ

คืนที่สองฝันซ้ำอีก บอกว่าต้องเอาตัวไปให้ได้ ถือบัญชีมากางแล้ว ต้องเอาไปนะ เขาสั่งให้เอาตัวไปให้ได้ในวันนั้น ครูก็ขอร้องไว้ ขอร้องอย่างไรก็ได้ เขาบอกมีบัญชี นายครูไม่ยอม ในเมื่อไม่ยอมเช่นนี้แล้วก็ตกใจตื่น อาตมาจะต้องไปงานที่ลพบุรี เลยไม่ได้ไปเสียนานอีก

คืนที่สามฝันอีก ฝันว่า ๔ คนมาแล้ว ถือบัญชีมาด้วยบอกว่า “กुरू ฐู๋ไหม ที่ เขาให้เอาตัวเจ้าไปเพราะเหตุใด”

“ผมไม่ทราบครับ” ตากुरूเป็นคนปากหวาน พูดจาเพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคย ทำบาป ทำบุญตลอดมา กुरूก็บอกว่า “จะเอาตัวผมไปทำไมครับ” อีกคนหนึ่งก็บอกว่า “กुरू จำได้ไหม เมื่อเจ้าอายุ ๒๔ ปี นีจหนลูกในท้องของเจ้าคลอดออกมา จะ แต่งงานแล้ว เจ้ามีอะไรหรือเปล่า” กुरूก็นึกไม่ออก ในเมื่อนึกไม่ออกแล้วเขาก็บอก ว่า

“ตอนที่เรีอล่ม ลูกสาวคนหัวปีของเจ้า ยังอยู่ในท้องใช้ไหม นีจหนลูกจะ แต่งงานอายุ ๒๔ ปีแล้ว เจ้าพูดว่าจะบวชทำไมไม่บวช นีเสียสัจจะ เป็นกฎแห่ง กรรม เจ้านายเขาให้เอาตัวไปในวันที่ให้จงได้”

นายกुरूก็ร้องไห้ใหญ่ ในฝันเสียใจ บอกว่าอย่าเอาผมไปเลย ลูกก็ยังเล็ก ยัง เรียนหนังสืออยู่ คนโตเพิ่งจะสำเร็จเพียงคนเดียวเท่านั้น ขอเมตตากระผมเถิด นาย ทั้ง ๔ ก็บอกว่า “ไม่ได้ ต้องเอาตัวไป”

อีกคนหนึ่งตาโปน นุ่งผ้าแดงใส่เสื้อแดงโพกผ้าสีแดง มีผ้าห้อยคอสีขาว มีความสงสารนายรู่บอกว่า “กुरूเอ๋ย เอาละข้าสงสารเจ้า ลูกยังเล็กหนักเอาอย่างนี้ได้ ไหม ภายใน ๒ ปีนี้ บวชเสีย เจ้าบวชภายใน ๒ ปีนี้ได้ไหม บวชเสียจะได้ไม่เอา ไป” กुरूก็บอกว่า

“บวชไม่ได้ครับ หลวงพ่อผมก็บวชไปองค์หนึ่งแล้ว เป็นสมภารมีลูกชาย คนเดียวคือผมเท่านั้น ผมไปบวช เขาจะหาว่ามาอาศัยข้าววัดกิน กำลังทำมา ค้าขาย” เขาบอกว่า

“ตามใจนะ ไม่ได้ว่าอะไรนะ ต้องบวชเรียนภายใน ๒ ปีนี้ ถ้าไม่บวชตายนะ รถชนคอหักตายนะ ถ้าบวชแล้วคงไม่ขับรถ จะเอาอย่างไรกันแน่” แล้วก็ตกใจตื่น

เขาก็ร้องไห้มาหาอาตมา เล่าให้อาตมาฟัง อาตมาฟังแล้วก็จัด บอกว่า “กลุ่มบวชเถอะ” อยู่ต่อมาได้ ๑ ปี ก็ไม่บวช ขับรถให้อาตมาตลอดรายการ

ต่อมานายกรู้อื่นว่า มันปวดที่ตับ ปวดในปวดนอกจะตาย ทำนองนี้เป็นต้น แต่แล้วมันก็เป็นจริงขึ้นมาตามลำดับ

เหลือไม่กี่วันจะแต่งงานลูกสาว นายกรู้อื่นอีก บอกว่า เจ้ามีลูกจะแต่งงานแล้ว อายุ ๒๔ ปี เจ้าก็คงจะเป็น ๔๘ เจ้าจะต้องตาย ตายอย่างอเนกอนาถ เพราะเสียสัจจะ ที่บงบานสานกล่าว

ขอเจริญพรญาติโยมไว้ในที่นี้ว่า ไม่ใช่เจ้าพ่อหักคอ แต่เวรกรรมตามสนองที่เสียสัจจะอย่างแรง เพราะเอ่ยเผยวาจาออกมาอย่างแรงที่สุดแล้วไม่ทำตาม

อาตมาบันทึกไว้ว่าแต่งงานลูกสาววันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๗ อยู่มาปีนั้นไม่ได้บวช พอมาปีสุดท้าย อาตมาเห็นท่าไม่ดีแล้ว ก็บอกให้นายกรู้อื่นบวช เขาก็บอกว่า

“หลวงน้ามันเข้าพรรษาแล้วบวชยังไงเล่า และผมก็มีครอบครัว เขาจะว่าเอาละมัง” และบอกต่อไปอีกว่า

“ลูกผมก็ยังแต่งงานไม่ได้ และผมยังเป็นหนี้แม่อีก ๔ หมื่น เอามาซื้อรถเพิ่งส่งให้ไป ๒ หมื่น ก็คงจะบวชไม่ได้”

อาตมาก็พยายามกล่อมเกล่าและบอกให้กรู้อื่นบวชภายในเดือนสิงหาคมปีต่อมา ถ้าไม่บวชวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๘ ครบอีก ๑ ปีแล้ว ต้องตายแน่ อาตมานึกไว้ใจ

อาตมาเตรียมบาตร ผ้าไตรไว้ข้างที่หนึ่งที่หอประชุมที่กุฏิอาตมา จะนิมนต์ท่าน เจ้าคุณพรหมโมลีเป็นอุปัชฌาย์ เตรียมเครื่องอัฐบริขาร ถวายคู่สวด อุปัชฌาย์ให้เสร็จ

กรุ๊ปบอกว่า “ไม่บวช ทำอย่างไรก็ไม่บวช และเรื่องที่ฝันก็บอกกับอาตมา ว่า อย่าบอกให้แม่รู้ อย่าบอกให้ภรรยาผมรู้โดยเด็ดขาด” อาตมาก็รับปากจะไม่บอก

“หลวงห้า อย่าบอกกับเจ้าคุณพรหมโมลี บอกไม่ได้เด็ดขาดนะ ที่ผมฝันร้ายนี่อย่าบอกนะ”

“เข้าตกลง” อาตมาก็ถือสังข์จะให้มันคง “ไม่บอก” ถ้าบอกเดี๋ยวก็ตายอีก ทำนองนี้เป็นต้น

ครูหนูน ทำนองเป็นครูใหญ่ วัดกลางชนรินทร์ จดไว้ด้วยกัน

เหลืออีก ๗ วันจะครบ ๒ ปี เขาก็นิมนต์อาตมาไปฉันที่วัดกลาง ชนรินทร์ ทุกวัน ขอทำบุญ พอวันที่ ๗ ครบ ๒ ปี เขาก็บอกกับอาตมาว่า

“หลวงห้า ผมไม่ได้ขับรถให้หลวงห้านะ ผมจะไปอำเภอท่าตะโก จังหวัด นครสวรรค์ มีคนเขาจ้างรถไปแต่งงาน” อาตมาก็ลืมนไป ลืมสองปี อาตมาไปที่บ้านเก่า ต.บ้านหม้อ อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี กับเจ้าคุณวัดกลาง แล้วกลับมาตอนบ่าย

นายกรู๊ ทรัพย์ทองก่อนไปก็ลาแม่ ไหว้คนโน้นลาคนนี้แล้วก็ขับรถไป

วันนั้นเป็นวันครบ ๒ ปีตามที่ยมทูตบอกไว้ พอบ่ายสองโมง อาตมากลับจากงานสักประเดี๋ยว เจ้ลี ร้านช่างทองที่สิงห์บุรี มาบอกอาตมา

“หลวงพ่อ นายกรู๊อยู่ไหม” อาตมาบอกว่า

“เขาไม่อยู่นะ ขับรถไปแต่งงานที่อำเภอท่าตะโก”

“ตายแล้ว”

“เฮ้ย รู้ได้อย่างไร”

“ลูกน้องของฉันไปนครสวรรค์มา เห็นรถนายกรู้คร่าที่มโนรมย์ คอหัก ตาย ลูกน้องฉันเขายังไปช่วยเหลือ คนอื่นไม่เป็นอะไรเลย”

ก็ได้รับความว่าขับรถไป มีผู้หญิงซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซค์ขับตัดหน้า จะให้รถคว่ำ จะได้เก็บข้าวเก็บของ นายกรู้เห็นผู้หญิงขับรถก็ชะลอ แล้วก็บี้งแฉง รถมอเตอร์ไซค์ก็ตัดหน้า นายกรู้เบรคเต็มที่ โผล่ศีรษะออกมาบอกคนข้างหลัง บอกให้ระวัง เลยรถคว่ำทับคอหัก ตายค่าที่ คอหมุนได้เลย ครบสองปีพอดี ตรงกับวันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ตรงกับความฝัน และต้องตายอย่างนี้ด้วยนี้แหละเสีย สัจจะ

อาตมาไปช่วยทำศพ ภรรยาของเข้าคือเจ้ฮุ้น ไม่สามารถจะไปแจกการ์ดได้ เพราะไม่รู้จักใครเลย ไม่เหมือนตากูรู้

ในที่สุดอาตมาก็นำเครื่องอัฐบริขาร เครื่องผ้าไตรและเครื่องอุปกรณ์ทั้งหมด ไปติดกัณฑ์เทศน์อุทิศให้ตากูรู้ ให้ยมบาลบวชให้ในเมืองโน้นต่อไป

อันนี้ชี้ให้เห็นชัดเลยว่า ไม่ใช่บ่นไว้เป็นตัวกรรมเป็นที่เสียสัจจะ คนเสียสัจจะ มักจะตายแบบนี้ทั้งนั้น เสียสัจจะวาจาที่ต้นอ้างอิงไว้อย่างแรง บางคนบ่นไว้อย่างแรง เขียวนะจะตาย จะขาดใจแล้ว บ่นแล้วไม่ทำตาม ส่วนมากจะตายแบบนี้ หรือมิฉะนั้น ล้มหัวฟาดน็อกพื้นตาย มีหลายรายดังที่กล่าวนี้

นี่แหละเรื่องสัญญาณมรณะของนายกรู้ ทรัพย์ทอง ผู้เป็นลูกศิษย์วัดอัมพวันนี่ แล้วก็ตายพอดีตามกำหนดที่ได้ฝันนั้นทุกประการ

ถ้าหากว่าบวชตามที่อาตมาบอกแล้ว รับรองไม่ตายเนื่องจากไม่ต้องขั้บรถ ยมบาลเขาบอกแล้วต้องคอกหักตาย ถ้าไม่บวชคุณก็ต้องไปขั้บรถ รถจะต้องคว่ำหรือชนตายในวันตั้งที่กล่าวแล้ว เป็นความจริงตั้งที่บันทึกไว้ทุกประการ มีพยานหลักฐาน เจ้ฮู้ยังอยู่

พอศพมาถึงวัด อาตมาก็เปิดเผยให้เจ้าคุณวัดกลางฟัง เจ้าคุณบอกว่าน่าจะบอก อาตมาบอกว่า

“บอกไม่ได้หลวงพ่อ ผมก็เสียสัจจะ เพราะเขาห้ามโดยเด็ดขาด ห้ามบอกเจ้าคุณ ห้ามบอกเจ้ฮู้ห้ามบอกแม่ของเขา เลยก็ไม่ได้บอก”

มีอาจารย์หนูน ทำนอง อดีตครูใหญ่วัดกลางธนรินทร์ก็ทราบเรื่องนี้ดี แต่ทราบไม่ละเอียด เพราะอาตมาปิดบางข้อท่านไม่ทราบ คุ้ไม่ให้พูด จนตายแล้ว ก็เปิดเผยให้ฟังเป็นข้อ ๆ ย่อใจความ คุ้ก็เล่าให้ครูหนูน ทำนองฟัง แต่เล็กน้อยดังที่กล่าวแล้ว

อันนี้ยกตัวอย่างสัญญาแห่งมรณะ ทุกคนจะต้องมีสัญญา ทุกคนจะต้องมีนิมิตรู้ว่าจะต้องตายอย่างไร แต่เราไม่ได้สนใจตัวเองแต่ประการใด นายคุ้ก็ตายตามสัญญานั้นทุกประการ

สุดท้ายนี้ของความสุขสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาญาติพี่น้องทั้งหลายผู้ใคร่ธรรม สัมมาปฏิบัติ และจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใดสมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุก ๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

บันทึกของเพื่อนนายคุ้

ครูหนูน ทำนอง

คนเราเกิดมาแล้วต้องตายด้วยกันทุกคน จะหนีความตายไปไม่พ้น เพราะต้องเป็นไปตามกฎของธรรมชาติ บางคนไม่รู้ว่าจะตายเมื่อไร บางคนลืมหืมตาตาย คิดว่ายังไม่ตายก็มี ถ้าลืมหืมตาตายยอมหลงผิด อาจทำในสิ่งที่ผิด ๆ บางคนเห็นกันอยู่หลัง ๆ ได้พูดได้คุยกันพอจากกันไปประเดี๋ยวเดียว ได้ทราบข่าวว่าตายเสียแล้ว บางคนพูดว่าอยากรู้วันตาย จะได้เร่งทำบุญทำทาน ถ้ายังไม่รู้วันตายคลบปล่อยไปตายตาบอด เมื่อเป็นเช่นนี้ว่าเป็นผู้ประมาท บางคนถ้าจิตไม่มั่นคงหรือแน่วแน่จริง ๆ ในเรื่องของสังขารแล้ว ถ้ารู้วันตายจริง ๆ จะมีความเศร้าโศกอาลัยอาวรณ์ต่อชีวิตต่อของรักของชอบใจ ต่อสามีภรรยา บุตรธิดา บิดา-มารดา หรือทรัพย์สินสมบัติทั้งปวงหาที่สุดมิได้

เพียงแต่ยังไม่รู้ว่าตนจะตายเมื่อใด ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ตนเองยังปลงไม่ตก มีใช้เรื่องที่จะพูดเล่น ๆ อย่างเลื่อนลอย ผู้ที่รู้วันตายได้จริง ๆ นั้น อยู่ในขั้นของผู้มีกิเลสเบาบางแล้ว ส่วนผู้ที่ยังมีกิเลส เมื่อได้รู้วันตายเข้าจริง ๆ จะทำให้จิตใจเศร้าหมอง มีความโศกเศร้า และหวาดหวั่นตลอดเวลา มีแต่ความทุกข์ระทมมาสู่ตน เมื่อถึงคราวจิตดับวิญญูณอาจไปสู่ทุกคติได้

มีบางท่านก่อนถึงแก่กรรมสามารถรู้เวลา รู้วัน รู้เดือนของการมรณกรรมได้ก็มี โดยมากท่านเหล่านี้ มีจิตมั่นคงไม่หวั่นไหว เพราะรู้ความจริงของสังขารและกฎของธรรมชาติ ส่วนมากท่านเหล่านี้ ได้สร้างสมบุญแต่อดีตชาติ หรือได้สะสมบุญบารมีในชาติปัจจุบันไว้มาก ท่านที่เป็นนักปฏิบัติธรรม หรือท่านที่มีจิตมั่นคงในพระพุทธศาสนา ได้บำเพ็ญกุศลอยู่เสมอ มีการสวดมนต์ ให้ท่านอยู่เป็นนิจ มีการเจริญวิปัสสนากรรมฐานเป็นประจำ จะไม่มีความหวาดหวั่นแต่อย่างใด เพราะท่านเหล่านี้รู้ว่าชีวิตของเราเกิดดับ เกิดดับอยู่ตลอดเวลา หรือตั้งคำที่กล่าวว่า “ให้หนักถึงความตายไว้วันละครึ่ง หรือให้หนักถึงความตายอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก”

ดังจะได้นำประสบการณ์ของข้าพเจ้า ที่ได้ทราบจากเพื่อนของข้าพเจ้า ได้เล่าให้ฟังก่อนที่เขาจะถึงแก่กรรม เพื่อของข้าพเจ้าเขามีอายุอ่อนกว่าข้าพเจ้า ๕-๖ ปี เราสนิทสนมกัน มีบ้านเรือนอยู่ใกล้ ๆ กัน ไปไหนต่อไหนด้วยกัน เรามีสารทุกข์สุกดิบอะไรมักเล่าสู่กันฟัง ถ้ามีความจำเป็นอย่างไร เราจะช่วยเหลือกันตามกำลัง

ความสามารถเสมอ เขาไปคนใจบุญสุหนาทาน มีอ่อนปากหวาน เขาปฏิบัติอย่างเป็น
กิริยีสัยด้วยความสม่ำเสมอ มีบางคนขนานนามเขาว่า “เป็นคนปากหวานประจำ
ห้องถิ่น” เขาเป็นผู้มีใจบุญใจกุศล ได้ทำมาแล้วเป็นจำนวนมาก เขามีรถยนต์ ๒ คัน
ไม่ว่างงานบุญจะมีขึ้นที่วัดใดในบริเวณใกล้ ๆ เขาจะรับผู้ใจบุญไปร่วมบุญโดยไม่คิด
สตั่งสตางค์ บางครั้งถึงจะรับจ้าง จะได้บ้างไม่ได้บ้างก็ไม่เป็นไร เขามีความอดทนและ
ดูเหมื่อนว่าเขาไม่เคยมีปากมีเสียงทะเลาะกับผู้โดยสารเลย

ตั้งใจจะเล่าเรื่องความฝันของเพื่อนอดเสียมิได้ที่จะกล่าวถึงความดีของเขาให้
ยืดยาวออกไป ท่านผู้อ่านคงต้องการที่จะทราบเรื่องความฝันของเพื่อน ได้รู้ได้
พิจารณา เพราะถ้าผู้ใดได้ประสบกับตนเองแล้ว ออกจะน่ากลัวและหวาดเสียว
สำหรับผู้ที่ยังไม่มั่นคงในความจริงของสังขาร หรือสัญญาของชีวิต ทุกคนมีสัญญาการ
เกิดการตายมาแล้วทั้งนั้น ทุกคนจะต้องเป็นไปตามสัญญาที่กำหนดไว้ ถ้าเราเกิด
มาแล้วไม่ได้สร้างความดีให้กับตนเอง หรือมิได้ทำความดีให้กับสังคมเลย นับว่าน่า
เสียดายชีวิต ถ้าคิดให้ละเอียดยิ่งขึ้น การที่เราได้เกิดมาเป็นคนหรือมนุษย์นั้นวิเศษ
ที่สุดแล้ว สามารถบำเพ็ญบารมี สร้างกุศลได้เต็มทีเต็มกำลังความสามารถ ผู้ปฏิบัติ
ธรรมที่ได้พบสัจธรรม จะรู้คุณค่าของชีวิตได้ดี ถ้าปล่อยให้ชีวิตล่วงเลยไปเสียเปล่า ๆ
มิได้สร้างความดีให้กับตนเองแล้ว นับว่าเราไม่รู้คุณค่า เราไม่รู้ความสำคัญของชีวิตที่
เราได้เกิดมา บางคนมีความมืดเข้ามาครอบงำ ทำให้เห็นสิ่งที่น่ากลัว น่าหวาดเสียว
น่าขยะแขยง น่าละอาย เป็นของดีเป็นของชอบใจ และมีความสุขในสิ่งนั้น ๆ ด้วย

เพื่อนของข้าพเจ้าเขาทำการค้าอยู่ที่ตลาดบ้านเป็ง อำเภอพรหมบุรี จังหวัด
สิงห์บุรี กิจการค้าขายของเขาเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าไปเป็นลำดับ เขาซื้อสินค้าขึ้นล่อง
โดยเรือเมล์ระหว่างกรุงเทพฯ-สิงห์บุรี ต้องใช้เรือเมล์บรรทุกสินค้าไปตามลำแม่น้ำ
เจ้าพระยา และเรื่องที่จะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ผู้เขียนขอให้ชื่อว่า “สัญญาณมรณะ” เขาผู้
นั้นคือคุณ กุฎ ทรัพย์ทอง เมื่อวันที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๗ คุณกุฎ ทรัพย์ทอง ได้
เล่าเรื่องความฝันของเขาให้ฟังว่า เมื่อคืนนี้ฝันไปที่ดับของเขาดำไปหมด แล้วดับ
นั้นก็เนา แล้วเขาก็ตายไป เมื่อเขารู้สึกตัวตื่นขึ้น มีความเสียใจมาก และได้นึกย้อน
กลับไปถึงเหตุการณ์เมื่อ ๒๔ ปีมาแล้ว

วันหนึ่งเรือสินค้าที่เขาโดยสารใช้บรรทุกสินค้าขึ้นล่องอยู่เป็นประจำได้ล่มลง
ในเวลากลางคืน เขากำลังนอนหลับ เมื่อรู้สึกตัวว่าเรือล่ม ได้พยายามช่วยตัวเอง และ
ได้ตะเกียกตะกายอยู่ในเรือ เพื่อหาทางออก ในขณะนั้นเขาตั้งใจว่า ถ้าเขารอดชีวิต
แล้วจะบวชให้ ๓ เดือน ทันใดนั้นเขาก็โผล่หน้าออกมาข้างเรือแลเห็นดวงจันทร์แล้ว
ได้พยายามตะเกียกตะกายว่ายน้ำเข้าฝั่งด้วยความอ่อนเพลีย เงินทางข้าวของเสีย
หายไปหมด เหลือแต่เสื้อผ้าชุดที่อยู่กับตัวเท่านั้น เขานึกว่าเหมือนตายแล้วเกิดใหม่

หลังจากนั้นเขาก็ประกอบอาชีพค้าขาย ขึ้นล่องกรุงเทพฯ อยู่เป็นประจำ
การค้าขายของเขาเจริญรุ่งเรืองมาด้วยดีเป็นเวลาถึง ๒๔ ปี เขาจึงได้เกิดความฝันขึ้น
เมื่อฝันขึ้นเขาก็นึกถึงอดีตกาลขึ้นมาทันที นึกถึงภาพที่เรือล่ม นึกถึงภาพที่ติดอยู่ใน
เรือ นึกถึงที่ได้กระเสือกกระสนออกมาจากเรือ นึกถึงจิตที่เขาตั้งไว้ว่า “รอดชีวิตแล้ว
จะบวช” และนึกถึงอะไรต่อมิอะไรอีกมากมายจนสับสนไปหมด มีความไม่สบายใจ
และเจ็บที่ตับ เขาเอามือลูบ ๆ คลำ ๆ ตรงที่เจ็บนั้น แล้วพูดว่า เมื่อวันก่อนไม่รู้สักเจ็บ
แต่อย่างไร พอฝันก็เจ็บตรงนี้จริง ๆ เขาเอายาทาแก้เจ็บแก้ปวดทาไปตรงนั้น
ลักษณะท่าทางและกิริยาของเขาตอนนี้ผิดปกติไปมาก ตามธรรมดาคุณครู ทรัพย์
ทอง เป็นคนพูดสนุกสนาน มีอารมณ์ขันอยู่ตลอดเวลา จะพูดจะคุยกับผู้ใดมักได้รับ
การสรรเสริญเสนาเสมอ เขาเป็นคนแปลกที่มีเรื่องขำขันให้คู่สนทนาหรือกลุ่มที่สนทนา
ฟังอย่างสนุกสนานจริง ๆ แต่การสนทนาคราวนี้ไม่เหมือนทุกครั้ง ที่เราได้สนทนากัน
ความร่าเริงความสนุกสนานหายไปหมด สังเกตเขาเหงาไปมาก หน้าตาหมองคล้ำไม่
สดชื่น เขาได้เล่าความฝันให้ฟังแล้วเขาก็พูดต่อไปว่า ขณะนี้อายุ ๔๘ ปีแล้ว
เหตุการณ์ครั้งสำคัญของชีวิตผ่านมาถึง ๒๔ ปี ข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นว่า “เจ้ากรรมนาย
เวรเขามาเตือนกระมัง ถ้าให้คิดบวชตามที่ได้ตั้งใจไว้” คุณครู ทรัพย์ทอง ก็
พูดว่าจะบวชได้อย่างไรแม็กแก้แล้ว ลูก ๆ กำลังเรียนอยู่หลายคน รถยนต์ก็มีอยู่ตั้ง ๒
คัน เมื่อบวชแล้ว ทางบ้านก็ลำบากมาก ไม่มีใครดูแลช่วยเหลือ ยิ่งกว่านั้นในเดือน ๙
หมายถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ ลูกสาวจะแต่งงานไม่มีใครช่วยเหลือต้อนรับแขก
ข้าพเจ้าพูดว่า งานทุกอย่างเมื่อลงมือทำแล้วก็สำเร็จจนได้ เมื่อบวชแล้วจะได้ชะยันโต
ให้ลูกสาวอีกด้วย คุณครู ทรัพย์ทอง พูดต่อไปว่า ถ้าบวชจริง ๆ รถมีอยู่ ๒ คัน ต้อง
ขายเสียคันหนึ่ง การอุปสมบทแบบง่าย ๆ เพียงมีไตร เครื่องอัฐบริขาร เครื่อง
ไทยทาน เพียงเล็กน้อยก็อุปสมบทได้ แต่ชีวิตจริงของผู้ครองเรือนไม่ง่ายเหมือนอย่าง
ที่คิดหรืออย่างที่พูด เพราะภาระอันหนักยิ่งตกอยู่กับการรับผิดชอบของเขา เราได้

พูดคุยกันหลายอย่างเพื่อช่วยเหลือเขา แล้วเขาก็ลาจากไป ขณะที่เขาเล่าให้ฟังนี้มีผู้ร่วมฟังอยู่ด้วยอีก ๒ คน

วันรุ่งขึ้นเป็นวันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๗ เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. เขาไปที่บ้านข้าพเจ้า แล้วเล่าให้ฟังอีกว่า เมื่อคืนนี้นอนไม่หลับเลย ทำให้คิดต่าง ๆ นานา โดยไม่ยอมบอกความกลุ้มใจให้แม่และภรรยาฟัง เมื่อนอนไม่หลับก็หยิบบุหรีขึ้นมาสูบเป็นเพื่อน สูบไปคิดไปคิดไปนึกถึงตนเอง ว่าถ้าเป็นจริงเช่นนั้น แม่ ภรรยา และบุตร คงลำบากกันมาก ยิ่งกว่านั้นยังสั่งกำชับข้าพเจ้าและผู้ที่นั่งฟัง ไม่ให้นำเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่และภรรยาทราบอีกด้วย สังเกตดูเขามีความเศร้าและเหงาไปถนัด แล้วใช้ยาทาตรงที่ตบอยู่เรื่อย ๆ เมื่อเห็นคุณกฐ์ ทรัพย์ทอง มีความทุกข์ร้อน ไม่รู้จะหาทางแก้ไขและช่วยเหลือได้อย่างไร ข้าพเจ้าจึงเกิดความคิดขึ้นมาแล้วพูดว่า ควรไปหาท่านพระครูภาวนาวิสุทธิคุณ เพื่อให้ท่านช่วยเหลือแนะนำแนวทาง เมื่อข้าพเจ้าพูดขึ้น คุณกฐ์ ทรัพย์ทอง ก็พลอยเห็นดีด้วย

คุณกฐ์ ทรัพย์ทอง เมื่อครั้งที่เขายังมีชีวิตอยู่ ได้เคยขับรถยนต์ประจำให้ ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิคุณ (พระครูภาวนาวิสุทธิ) ไปในศาสนกิจบ่อยครั้ง และคุณกฐ์ ทรัพย์ทองเป็นกำลังสำคัญในการช่วยเหลือกิจการงานวัดอัมพวันมาด้วยดี

พอเวลา ๑๙.๐๐ น. ข้าพเจ้ากับคุณกฐ์ ทรัพย์ทอง ได้เตรียมตัวไปวัดอัมพวัน โดยคุณกฐ์ ทรัพย์ทอง เป็นคนขับรถเอง เมื่อถึงวัดอัมพวัน ข้าพเจ้าทั้ง ๒ คน เข้าไปนมัสการท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ เฉพาะที่วัดอัมพวันนี้ เราทั้งสองเปรียบเสมือนลูกศิษย์ของวัด เมื่อนมัสการแล้วได้พูดคุยกันเล็ก ๆ น้อย คุณกฐ์ ทรัพย์ทอง ไม่ยอมพูดเรื่องของตนเองเลย ข้าพเจ้าเห็นเป็นการเสียเวลา จึงเล่าเรื่องความฝันของคุณกฐ์ ทรัพย์ทองให้ท่านพระภาวนาวิสุทธิคุณฟังตั้งแต่ต้นจนจบ โดยคุณกฐ์ ทรัพย์ทองไม่ยอมพูดเรื่องราวของตนเองเลย อาจจะเป็นเพราะไม่มั่นใจตนเองหรือหวาดหวั่นในเหตุการณ์อยู่ก็ได้ เขาได้แต่นั่งร้องไห้อยู่ตลอดเวลา แล้วนำยามที่ติดตัวไป ผสมกับน้ำชาที่วัดอัมพวันดื่มหลายครั้ง เขาได้แต่นั่งร้องไห้ตลอดเวลาเห็นแล้วสลดใจ ข้าพเจ้าเล่าเรื่องแทนเพราะรู้เรื่องดีอยู่แล้ว พระภาวนาวิสุทธิคุณฟังเรื่องโดยตลอดแล้ว ท่านนั่งสงบนิ่งอยู่นาน แล้วก็พูดขึ้นว่า “กฐ์ ควรจะบวช” คุณกฐ์ก็พูดว่า “ผมจะบวชอย่างไร ลูกก็จะแต่งงานเดือน ๙ นี้ และภรรยาที่บ้านมีมากมาย”

พระภิกษุวิสุทธิคุณยังพูดต่อไปว่า “ถึงบวชแล้ว ก็มีคนช่วยจนสำเร็จ กระจุกเป็นคนที่
มีพวกมาก มีงานเพื่อนฝูงช่วยกันจนได้ บวช ๓ เดือนไม่มากมายอะไร” แล้ว
ท่านพระภิกษุวิสุทธิคุณจะช่วยไตร ๑ ไตร เราสนทนากันอยู่นาน ต่างฝ่ายต่างออก
ความเห็นกันไปต่าง ๆ กัน เพื่อให้คุณกระจุก ทรัพย์ทองสบายใจ ต่อมาคุณกระจุก ทรัพย์
ทอง ตกใจบวชเดือน ๑๐ หลังจากทีบุตรสาวได้แต่งงานแล้ว สนทนากันอยู่จนถึง
เวลา ๒๓.๐๐ น. เราทั้งสองจึงกราบลาท่านพระภิกษุวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน อำเภอ
พรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นวันเริ่มงานมงคลสมรส วันที่ ๑๐
สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นวันประกอบพิธีมงคลสมรสบุตรสาวของคุณกระจุก ทรัพย์ทอง
งานดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย หลังจากทีบุตรสาวได้ประกอบพิธีมงคลสมรส
แล้ว คุณกระจุก ทรัพย์ทอง ก็ไม่ได้อุปสมบทแต่อย่างใด เพราะเรื่องทั้งหลายเป็น
อนิจจัง เป็นของไม่เที่ยงแท้แน่นอน จึงให้กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ หลังจากนั้นเป็น
เวลาผ่านไปถึง ๑ ปีเต็ม ๆ ทุกคนลืมเรื่องที่คุณกระจุก ทรัพย์ทองได้เล่าถึงความฝันและ
สัญญาที่ได้ให้ไว้อย่างสนิท ในวันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ เขาขับรถยนต์พลิก
คว่ำ เขาถูกรถยนต์ทับถึงแก่ความตาย ที่อำเภอโนนรมย์ จังหวัดชัยนาท ทำให้
คิดถึงเหตุการณ์ในอดีต และการที่เขาต้องมาถึงแก่กรรมในครั้งนี้ มีสาเหตุมาจากการ
ที่เขาไม่ได้อุปสมบทใช่หรือไม่ หรือว่าเขาผิดสัญญาที่ให้ไว้ หรือว่า เจ้ากรรมนายเวร
มาเตือนสัญญาจึงทำให้ฝันถึงเหตุการณ์เช่นนั้น เขาเล่าความฝันของเขาให้ฟังวันที่ ๙
เมษายน ๒๕๑๗

งานมงคลสมรสลูกสาวเริ่มวันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ และเขาขับรถไปถึง
แก่กรรมก็ วันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ เมื่อคราวเรือล่มเขาอายุได้ ๒๔ ปี เขามีอายุ
ต่อมาอีก ๒๔ ปี รวมอายุได้ ๔๘ ปี

เมื่อคุณกระจุก ทรัพย์ทอง ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว จึงได้พูดถึงความฝันของเขาให้
แม่และภรรยาฟัง บางคนพอรู้เรื่องก็พูดกันไปต่าง ๆ นานา ว่าถ้าเป็นเช่นนั้นควรบวช
เสียจะได้ไม่ตาย ฝ่ายทางแม่และภรณาก็พูดว่า “ถ้ารู้เรื่องเสียแต่ต้น ก็ให้บวชเสีย
แล้ว” ขอให้ผู้อ่านทุกท่านได้โปรดพิจารณาว่า “ความจริงคืออะไร”

(หนูน ทำนอง)
อดีตครูใหญ่ ร.ร.วัดกาลชนรินทร์
ต.บ้านแป้ง อ.พรหมบุรี
จ.สิงห์บุรี